

תקות מנחם

גיליון מס'
210

יו"ל לקראת ש"פ עקב
כ' מנחם-אב – יום ההילולא של
הרה"ק לוי"צ נ"ע אבי כ"ק אד"ש מה"מ
הי' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעיניך בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר קדושה - א'

מחזור כ"ט שנת ה'ז"ך

בעז"ה יום ג' פרשת עקב ט"ז מנחם-אב הי' תהא שנת עליון - 5770 - ה'פרצת
סיום הלכות איסורי ביאה והתחלת הלכות מאכלות אסורות

ולא תתחתן בם

א. רואים השגחה פרטית **נפלאה!** (שכמה מאנ"ש
והתמימים העירוני ע"ז), שהדינים ופרטיהם שלומדים
בשיעור היומי ברמב"ם, הוא שיעור החת"ת של החומש
באותו היום!;

א' מהאיסורים **החמורים** בהלכות איסורי ביאה הוא
איסור החתנות עם הגויים, וע"כ מדובר ברמב"ם
בתחילת השיעור היומי של שבת (בפרק י"ב דהלכות
איסורי ביאה)¹. וע"ז מדובר מפורש לא רק באופן כללי
בפרשת ואתחנן, אלא אף בשיעור של אותו היום, **שביעי**,
לא רק בחומש, אלא שגם הפרטים של ההלכה הכתובים
[ברמב"ם בהלכה א' ובהלכות הבאות בפרק זה [ובב'
הפרקים הבאים שלומדים ברמב"ם ביום זה, י"ג וי"ד,
מדובר איך מצטרפים לעם ישראל ע"י הגיור ליהדות].
והפרטים הכתובים ברמב"ם בענין זה], כתובים גם
בפירוש רש"י על פסוקים אלה, שלומדים בשיעור
החת"ת;

וכך כותב הרמב"ם בהלכה הראשונה²: "ישראל שבעל
גויה משאר האומות דרך אישות או ישראלית שנבעלה
לגוי דרך אישות, הרי אלו לוקין מן התורה, שנאמר
[בפרשת ואתחנן]³: "ולא תתחתן בם, בתך לא תתן לבנו,
ובתו לא תקח לבנד", וכי'. ובהלכות הבאות, שאר
הפרטים בדין זה.

ובהלכה ז' וחי' עוד פרטים בחומר דין זה שלומדים
מהפסוק (ע"פ הגמ' ביבמות, כג, א, ומובא ברש"י עה"פ),
וז"ל הרמב"ם: "עוון זה אע"פ שאין בו מיתת בית דין אל
יהי קל בעיניך, אלא יש בו הפסד שאין בכל העריות
כמותו, שהבן מן הערוה בנו הוא לכל דבר ובכלל ישראל

נחשב, אע"פ שהוא ממזר, והבן מן הגויה אינו בנו, שנאמר
(בפסוק הבא, ד') 'כי יסיר את בנד מאחרי' מסיר אותו
מלהיות אחרי ה'. ודבר זה גורם להידבק בגויים
שהבדילנו הקב"ה מהם, ולשוב מאחרי ה' ולמעול בו".

ורש"י עה"פ מבאר דין ולימוד זה באריכות ובפרטיות,
וז"ל: "**כי יסיר את בנד מאחרי**. בנו של גוי כשישא את
בתך, יסיר את בנד אשר תלד לו בתך מאחרי, למדנו שבן
בתך הבא מן הגוי קרוי **בנד**. אבל בן בנד הבא מן הגויה,
אינו קרוי בנד אלא **בנה**, שהרי לא נאמר על בתו 'לא
תקחי כי תסיר את בנד מאחרי, אלא 'כי יסיר את בנד
וגו".

הקשר למזבח

ב. את הלכות **איסורי ביאה** ואת כל ספר **קדושה**
התחילו בתשעה (ל' תשועה) באב, וי"ל הקשר;

באחד המחזורים הראשונים סיימו את הלכות "איסורי מזבח"
ביום ב' אייר, שהוא יום ההולדת של אדמו"ר המהר"ש, שעניינו
היה והכריו "לכתחילה אריבער!" והיה לי קצת קשה איך זה
שדווקא ביום של "לכתחילה אריבער" סיימו הלכות שהן לכאורה
שליליות, שהן מבטאות את האיסורים למזבח, בזמן שכל ההלכות
לפני זה ואחרי זה הן חיוביות כמו בית הבחירה, ביאת מקדש
ומעשה הקרבנות וכדו', ודווקא ביום זה של "לכתחילה אריבער"
למדו הלכות שמבטאות את השלילה והאיסור!?

וכן מוקשה קצת איך נקראות ההלכות איסורי מזבח, כשחלק רב
מהן מדברות בדברים המותרים למזבח, ואע"כ ההלכות נקראות
איסורי מזבח!?

וביותר מוקשה; גם ההלכות הראשונות של איסורי מזבח וגם
האחרונות מדברות ומדגישות את הטוב, המובחר והרצוי למזבח
ולעבודת ה', בהלכה הראשונה: "כל הקרבנות צריכים להיות

1 הי"א ואילך.

2 פ"ב הי"א.

3 ואתחנן ז, ג.

תמימין ומובחרים שנאמר "תמים יהי לרצון"⁴ ובהלכה האחרונה "שכל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב, שיהיה מן הנאה והטוב . . . אומר 'כל חלב להוי'⁵", ובכל זאת שם כל ההלכות "איסורי מזבח"?! (ועיין מ"ש ע"ז בספרנו "תקות מנחם" ח"א וח"ב בסיומים על ההלכות אלו, במחזורים הקודמים).

ואמרתי אז לבאר בדרך ה"צחות", שאפשר לפרש במילה איסורי גם פירוש חיובי; "איסורי" - מלשון קשר, כמו; "איסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח"⁶, שהכונה הוא לקשור את קרבן החגיגה בחבלי עבותות אל קרנות המזבח (ומזה בא גם "איסרו חג", שקושרים את היום שאחר החג ומשייכים אותו אל החג, כך שמקבל במקצת ויש בו מעין השפעות החג) וכך גם "איסורי מזבח"; הקרבנות והענינים הקשורים אל המזבח, שזהו פירוש בעל אופי של "לכתחילה אריבער" במילים אלו.

[והרי גם במילה איסור כפשוטה מפורש בתניא פרק ז'⁷ שהיא מלשון: "שהם אסורים וקשורים בידי החיצונים לעולם" וכן ה"לשון היתר ומותר כלומר שאינו קשור ואסור בידי החיצונים שלא יוכל לחזור ולעלות לה" (ובתניא שם כותב זאת לגבי: "מאכלות אסורות וביאות אסורות שהן משלש קליפות הטמאות לגמרי וכו'", שבהם עוסקים בהלכות אלו)]

קשר של אהבת ה'

ג. ועד"ז נפרש במילים "איסורי ביאה", שגם כאן מוקשה קצת שלא כל ההלכות מדברים בביאות האסורות, אלא חלק מההלכות מדברים בביאות המותרות, ואעפ"כ כל ההלכות נקראות **איסורי ביאה**! ועי"פ הנ"ל נפרש גם כאן בדרך ה"צחות"; **איסורי** - מלשון **קשר** כנ"ל; הקשורים בקשר ובחיבור של ביאה שלימה כי הרי הגמ' אומרת: "ביאה במקצת אין שמה ביאה".

ו"ביאה" עניינה חיבור וקשר של **אהבה**; היינו (בפנימיות, ביחס של הקב"ה ועם ישראל) האהבה בין היהודים והקב"ה, מהקב"ה לעם ישראל ומעם ישראל אל הקב"ה, והאהבה והאחדות של עם ישראל ביניהם אחד לשני, כל כלל ישראל.

ואהבה וחיבור זה **מתחזקים** בתשעה באב בזמן החורבן, שבא בגלל החיסרון באהבת ואחדות ישראל ושנאת חניס⁸, והתיקון לזה הוא בחיזוק האהבת ישראל ואהבת חניס ואחדות ישראל, ועי"כ גם חיזוק האהבה והחיבור בין היהודים והקב"ה כי "ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד", ועי"י ההתחזקות מחדש באהבה לקב"ה מביאים רצון חדש מהקב"ה להשיבנו את ביהמ"ק, ובפרט ביום תשעה (לי **תשועה**) באב.

ובפרט עי"פ מה שאומרים חז"ל שבזמן שנכנסו הגויים להחריב את בית המקדש "מצאו את הכרובים מעורים זה בזה" כחיבור של איש ואשה, וכביאור כ"ק אד"ש מה"מ

4 אמור כב, כא.
5 ויקרא ג', טו.
6 תהילים קיח, כז.
7 עמי יב.
8 יומא ט, ב.

בשיחות שאז התגלתה תכלית האהבה בין הקב"ה (האיש) וישראל (הכלה) [ועי"ד מה שאמרו חז"ל ההלכה "חייב אדם לפקוד את אשתו לפני שיוצא לדרך" וכן גם רגש האהבה והחיבור בזמן החרבן שכל הגלות היא כעונש אב המכה את בנו שבפנימיות היא לטובתו; והאהבה אליו להשיבו לדרך הנכונה עי"י שייטיב דרכיו והתנהגותו] וכל זה בשביל הכנה לגאולה ולחג שיהפך יום זה, כי בתשעה באב יום החרבן "נולד מושיען של ישראל". ומידי שנה בשנה "הימים האלה נזכרים ונעשים" בימים אלו מתעוררים מחדש האהבה והחיבור בין הקב"ה ועם ישראל.

ועי"פ הנ"ל נפרש "**איסורי ביאה**"; הקשר והחיבור והאהבה המתחדשת ומתחזקת מידי שנה בשנה בין הקב"ה ועם ישראל.

אב – אהבת ה'

ד. ולפי מה שכתבנו בסיומים ובגליונות הקודמים, שהתוכן של **חודש אב** הוא הגילוי של האהבה (והרצון – אהבה ואב מל' – רצון – אבה) והקרבה של הקב"ה וישראל.

וההשגחה פרטית **נפלאה**! שאת הלכות "איסורי ביאה" התחילו בשנה ומחזור זה ביום תשעה באב ומסיימים למחרת היו"ט ד"חמשה עשר באב" שע"ז אומרים חז"ל במסכת תענית: "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכו'" וכהביאור בחסידות ובשיחות כ"ק אד"ש מה"מ שיום זה הוא העליה, המילוי והשלימות והתיקון של החרבן של ט"ב, שבו מתגלית ומתחזקת האהבה של הקב"ה ועם ישראל. ולכן גם למטה הוא זמן שידוכין, כי חתן וכלה למטה הם כנגד הקב"ה ועם ישראל.

ויום זה, ט"ו, הוא המילוי "קיימא סיהרא בשלמותא", של חודש **אב** – האהבה והרצון של הקב"ה ועם ישראל. וגם בעניננו (שמפרשים גם בדרך ה"צחות", איסורי ביאה במובן והפירוש החיובי, נוסף: **איסורי ביאה** – ר"ת – אב; מל' **אהבה** ורצון, וחודש **אב**).

ואהבת את הוי' א-לקיך

ה. ועוד השגחה פרטית נפלאה; את הלכות "**איסורי ביאה**" התחילו ולמדו את רובן בפרשת **ואתחנן**, ומסיימים בפרשת **עקב**. ודובר לעיל שאיסורי ביאה מבטאים את קשר האהבה המסמלת את הקשר והאהבה בין הקב"ה ועם ישראל. ועל מצות אהבת ה' נצטוינו ומדובר לראשונה בפרשיות **ואתחנן** ועקב; בפרשת **ואתחנן** כתוב הציווי לאהוב את ה', וכמ"ש בפרשה א' דשמע בפסוק השני⁹: "**ואהבת** את הוי' א-לקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך".

וכך פוסק הרמב"ם בתחילת פ"ב מהלכות יסודי התורה¹⁰, וז"ל: "הא-ל הנכבד והנורא הזה מצוה לאהבו וליראה אותו, שנאמר: 'ואהבת את ה' א-לקיך וכו'". ובפרשת **עקב** בפרשה ב' דקריאת שמע, "והיה אם

9 ו, ה.
10 ה"א.

שמוע¹¹, נאמר: "והיה אם שמוע תשמעו אל מצוותי אשר אנכי מצוה אתכם היום, לאהבה את ה' א-לקיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם".

"תקוה" חוט השני¹²

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. לא תתחנן במ – בפרשת ואתחנן.
- ב. איסורי ביאה – קשר של אהבת ה'.
- ג. בתשעה באב זמן אהבת ה' – מצאו הכרובים מעורים זה בזה.
- ד. ט"ו מנחם אב – זמן התגלות האהבה – ולמטה זמן שידוכין.
- ה. איסורי ביאה – ר"ת – אב.
- ו. אב – מל' אהבה, עם ה' ועם עם ישראל.
- ז. בפרשת ואתחנן ציווי ה' ע"ד אהבתו, בפרשת שמע.
- ח. בפרשת עקב בפרשה שניה דק"ש, לאהבה – את ה"א.

* * *

בעז"ה, יום ב' פרשת ראה כ"ב מנחם אב ה"י תהא שנת עליון סיום הלכות מאכלות אסורות והתחלת הלכות שחיטה

זאת הבהמה אשר תאכלו

א. המקור של רוב הלכות מאכלות אסורות הוא פרשת שמיני, וב"משנה תורה" הוא בפרשת ראה, שבה מסיימים את ההלכות האלו.

ובהלכות אלו מביא הרמב"ם הרבה פסוקים והרבה לימודים מפרשת ראה כמו למשל דין ה"שסועה" שלומדים מהפסוק בפרשה¹³: "את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה השסועה" כמ"ש על זה הרמב"ם בהלכות אלו¹⁴: "בהמה טהורה שילדה או שנמצא בה ביריה שיש לה שתי גבין, ושתי שדרות, אסורה באכילה, וזוהי השסועה שנאסרה בתורה, שנאמר וכו', לומר בריה שנולדה שסועה לשתי בהמות".

וכן בהלכה ח': "אין לך בכל בהמה וחייה בעולם שמותר באכילה חוץ מעשרת המינין המנויין בתורה [בפרשת ראה¹⁵]. שלשה מיני בהמה, והם שור, שה ועז, ושבעה מיני חיה: איל צבי ויחמור ואקו ודישון ותאו וזמר" שכל אלה הם מפסוקים מפרשת ראה, וזה לא כתוב בפרשת שמיני. ואח"כ בתחילת פרק שני כותב הרמב"ם¹⁶: "מכלל שנאמר¹⁷ כל בהמה מפרסת פרסה ושוסעת שסע שתי פרסות ומעלת גרה", שמוע אני שכל שאינה מעלת גרה ומפרסת פרסה אסורה, ולא הבא מכלל עשה, עשה הוא

11 עקב יא, יג.

12 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקוה" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקוה מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקוה מנחם" ח"א).

13 ראה יד, ז.

14 פ"א, ה"ו.

15 יד, ד-ה.

16 פ"ב ה"א.

17 פסוק ו.

[ולגבי העשה מביא דוקא הפסוק מפרשת ראה, למרות שעד"ז כתוב גם בפרשת שמיני, ומפרשים זאת, בגלל שבעופות טמאים כתוב העשה דוקא בפרשת ראה (כמו שמביא הרמב"ם בהלכה ד') לכן גם בבהמות מביא הפסוק מפרשת ראה].

ואח"כ בהלכה ד': "האוכל כזית מבשר עוף טמא, לוקה מן התורה וכו', והרי עבר על עשה שנאמר [בפרשת ראה¹⁸]: 'כל ציפור טהורה תאכלו', הא טמאה לא תאכלו. וכן האוכל כזית מדג טמא לוקה. ועבר על עשה שנאמר [פרשת ראה¹⁹]: 'כל אשר לו סנפיר וקשקשת תאכלו' מכלל שאין לו סנפיר וקשקשת לא יאכל. הא למדת שכל האוכל דג טמא או בהמה וחייה טמאה או עוף טמא ביטל מצות עשה". ז.א. שאת חיוב העשה בדגים ועופות ובהמות טמאות, לומדים מפרשת ראה [ואולי שע"י שהאדם מקדש עצמו בשמירת כשרות המאכלים וקיום העשה "תאכלו", הוא נעשה כלי ועי"כ מתקיים בו "ראה אנכי", ראיית הא-לקות והעצמות].

וכן איסור הנבילה כתובה ולומדים מפרשת ראה²⁰: "לא תאכל כל נבלה".

ובפרק ה' מדבר הרמב"ם²¹ על איסור אבר מן החי שגם לומדים מפרשת ראה, וז"ל הרמב"ם: "מפי השמועה למדו שזה שנאמר בתורה²²: 'ולא תאכל הנפש עם הבשר' לאסור אבר שנחתך מן החי".

כי עם קדוש אתה

ב. הלכות מאכלות אסורות, שמסיימים בפרשת ראה, הן חלק מספר "קדושה" ברמב"ם. כי שמירת כשרות האכילה היא חלק מהקדושה של היהודי. ובפרשת ראה בפסוק שלפני פרשת הכשרות של הבעלי חיים נאמר²³: "כי עם קדוש אתה לה' א-לקיך, ובך בחר ה' להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה". ואומר ע"ז רש"י: "קדושת עצמך מאבותיך וכו'".

ואמנם הפסוק "כי עם קדוש אתה" בא בהמשך למ"ש בפסוק הקודם: "בנים אתם להוי' א-לקיכם, לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת", אבל יש מפרשים שפסוק זה "עם קדוש" הוא גם הקדמה לפרשת כשרות המאכלים שאח"ז (כפי שכתוב הפרטים בעז"ה בגליון הבא) וכך מפרשים ה"אבן עזרא" ורבינו בחיי. וזהו חלק מהפרשה וגורם ל"ראה אנכי" – ראיית הא-לקות! (המשך יבוא בעז"ה בגליון הבא)

"תקוה" חוט השני¹²

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בפרשת ראה, איסורי מאכלות אסורות.
- ב. העשה של "תאכלו" הבהמות החיות הדגים והעופות

18 בפסוק יא.

19 פסוק ט.

20 פסוק כא.

21 פ"ה ה"א.

22 ראה יב, כג.

23 יד, ב.

בבע"ח בפרשת ראה.

ג. ספר קדושה – ובפרשת ראה – כי עם קדוש אתה לה"א.

* * *

השלמה לגליון הקודם (מס' 209)

על סיום הלכות סוטה וכל ספר נשים

דובר שכתוב ברמב"ם בסיום, שהאדם יזהיר את ביתו על עניני צניעות בדרך שלום ונחת, וסיימו את ההלכות ביום תשעה באב, שהוא יום שנולד המשיח ויהפך לשמחת גילוי המשיח והגאולה בקרוב ממ"ש, והערנו ש"שלום" – כותב "בעל הטורים" – בגימטריא – "זהו משיח", ולהוסיף ש"נחת" – בגימטריא – "המלך המשיח" [שכך ע"פ רוב כותב הרמב"ם על המשיח; המלך המשיח] וכך תהיה הגאולה השלימה כנאמר: "בשובה ונחת תיושעון" ולא בחיפזון תצאון. וע"י הנהגת הבית לא בדרך של קפידא, אלא שלום ונחת, נזכה לגילוי המשיח והגאולה בבתינו! ולהעיר שזהו מספר הרישוי שרוב השנים היה על הרכב של כ"ק אד"ש מה"מ – 458 – נחת! (וחתן דומה למלך!) וכ"ק אד"ש מה"מ אמר: "שהצדיקים לא נכנסו לקרון ברכבת, אם לא היה לו מס' מכוון מתאים לכוונותיהם, אבל לא ראינו הנהגה זו אצל רבותינו נשיאנו [ומסתמא הפירוש שהם לא הבליתו זאת, אבל המספר היה מכוון מלמעלה ממילא, וברכב האחרון של אד"ש שכבר לא נסע בו רק ליווה אותו לבית הרפואה וחזרה היה המספר 483; שהוא בדיוק גימטריא: "למלך המשיח!"; היינו שמיועד ומלווה את מלך המשיח, ותחזינה עינינו מי"ד ממ"ש!

חגיגת וטהרת העיניים

בקשר לט"ו אב, שמעתי ענין מופלא מהרה"ח יהושע שיחי באלקאני, שאמר בשם א' הצדיקים (איני זוכר מי), מובא בשו"ע בקשר לסיפור לוח השנה, הסימן ע"פ ימי הפסח; ע"פ חילופי האותיות א"ת – ב"ש (באותו יום בשבוע שחל יום א' דפסח, מתחלף באות ת' – יחול תשעה באב. ב"ש – באותו יום שחל ב' דפסח יחול שבועות (ש' האות השניה מהסוף) וכן הלאה ג"ר ד"ק וכו' עיי"ש [ומבאר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחות ההסבר הפנימי בזה, שהגאולה של פסח הראשונה, קשורה בגאולה האחרונה ע"י מלך המשיח – קשור בתשעה באב. והשלב השני אחרי הגאולה הוא מתן תורה שהיה מטרת הגאולה כנאמר: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את הא-לקים על ההר הזה" [ולהעיר מהנאמר בא' המדרשים ש"תעבדון" בנו"ן סופית רמז שמ"ת יהיה ביום הנ' מיציאת מצרים], ולכן שבועות חל תמיד בימי השבוע ביום השני של פסח.

וכך אומרים חילופי אותיות אלה עד ו'פ' [שביום שחל יום ו' של פסח – חל פ' – האות השישית מהסוף – פורים של אותה שנה שקדם לפסח.

אבל על ז'ע' [שהיא האות ה-7 מהסוף] לא אומרים שום דבר? ושמעתי מהרב באלקאני, רמז לעינים; חג העינים – היינו חמישה עשר באב [שחל תמיד ביום בשבוע שחל שביעי של פסח]

והקשר לענין העינים; כי ביום זה בנות ירושלים יוצאות וחולות ואומרות: "בחור שא נא עיניך!" שיבחר הזיווג והשידוך שלו; שהעינים אז (בזמן ביהמ"ק) כ"כ טהורות ומזוככות ואין חשש שיצא מזה ענין שלילי ולא צנוע, רק בחירה לשם שמים, שזהו הלשון שא נא עיניך, הגבהת העינים לדרגא נעלית.

והכח לזה מקבלים משביעי של פסח וקריעת ים סוף שכ"א ראה א-לקות בגילוי וכמאחז"ל: "ראתה שפחה על הים מה שלא ראה גדול הנביאים יחזקאל בן בוזי", וכמו שכולם ראו הגילויים של הא-לקות ואמרו "זה א-לי ואנוהו!".

ויום חמישה עשר באב הוא כנגד ומקבלים הכוחות לעינים משביעי של פסח וקרי"ס. ובפרט בשנת ע' (תש"ע) שעז"נ: "כי עין בעין יראו" – פרצ"ת) ב-770 (תש"ע) שפורצים ומתבטלים כל התאוות ולא שייכים לכל ענין בלתי רצוי (ובפרט שבשנה זו לומדים ברמב"ם בימים אלו בספר קדושה את סיום הלכות איסורי ביאה המדברים על שמירת העינים והצניעות) רק לראיית הגאולה כמו שאומר אד"ש מה"מ: "פתחו העינים ותראו המשיח והגאולה!" ותחזינה עינינו מי"ד ממ"ש, נאו!

ט"ז – תוקף המשפיע וההשפעה

בקשר ליום ט"ז בחודש (בכל חודש) מסביר אד"ש מה"מ בשיחה, שט"ז – מורה על תוקף ההשפעה והמשפיע; כי ט"ז באמת הוא י"ו [כמו שלא רוצים לכתוב י"ה' ולכן כותבים ט"ו, כך לא רוצים לכתוב י"ו שגם הן אותיות מהוי', וכותבים ט"ז, אבל באמת זה י"ו].

ומשמעות ענין הי"ו; כי בשם הוי' 2 חלקים; י"ה', ו'ה', ועפי"ז האותיות י'-ו' הן האותיות הראשונות של שני החלקים של י' ה' ו' ה'. י' – האות הראשונה של י'-ה', ו' האות הראשונה של ו'-ה'. ועפי"ז י'-ו' הן התוקף של המשפיע וההשפעה; כי ב'ה'-י' משפיע ה' מקבל, ובו"ה; ו' משפיע ה' מקבל [כי י"ה הן חכמה ובינה וו"ה – שהמדות (ז"א) והמלכות המקבלת ועפיכ"ז ביום זה ט"ז מתגלה תוקף המשפיע וההשפעה!

לזכות

התינוקות סימה חיה מושקא שתחי

נולדה למזל-טוב כ"ד תמוז ה' תהא שנת עליון –5770–

ה'פרצת

שיזכו הוריה לגדלה לתורה ולחופה ולמעשים טובים ותגדל לחיילת ב"צבאות ה" וירו הוריה ממנה ומשאר יוצאי חלציהם שפע נחת יהודי חסידותי מתוך בריאות אושר שמחה והרחבה תמיד כל הימים ויזכו לראות קבלת פני משיח צדקנו מי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י הוריה מרדכי אליהו וזוגתו שרה נטלי דייזי

שיחיו לוקי

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביחמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!